

ОГЛЕДАЛО

Тешовско - гостиварска епархија

Година 1 · Број 2 · јули 2014

Празникот на свеќиће апостоли
Петар и Павле

Преп. Кирил Пејчиновиќ
Проштив амајлиће и бајачиће

огледало

Со благослов на Неговојо

висококреоосвештеноје

Митрополијоја Тетовско - гостиварски

г. Јосиф

СОДРЖИНА

Празникој на свећије апостоли Пејчар и Павле	4
Свећа јајна Брак	6
За живојој по јелесната смрт и за поменије на покојније	11
Сјрасије се најлошији юранин	14
Зошто е важно да одиме на литургија?	16
Дали јреба да одиме по бајачи и гајачи?	19
Црквата Св.Атанасие во Стар манастир над Лешочкиот манастир во селојо Лешок низ историјата и денес	21
Старец Јаков Цаликис	24
Преп. Кирил Пејчиновиќ - Прошив амајлије и бајачије	26
Вести и настани од епархијата	27

ПРАЗНИКОТ НА СВЕТИТЕ АПОСТОЛИ ПЕТАР И ПАВЛЕ

Свештиште ајосијоли биле ученици Христови кои свештото Евангелие го проповедале и го ширеле на сите страни на незнабожечкиот свет, но и кај мнозинството евреи кој што не го прифаќале Христа како Месија и Спасител. Зборот „ајосијол“ е од грчко јазикло и означува пратеник, односно оној кој што во нечие име е прашен да зборува, во овој случај ајосијолите зборувале во име Христово. Но не само што проповедале тие и ја организирале Црквата, ракојолагале и поставувале епископи и превизитери, се грижеле за основаниште црковни заедници итн... Дванаесет од нив биле директни ученици Господи, очевидци на Господ, додека седумдесетина ајосијоли биле подоцна избрани, и не биле директни очевидци на сите дела Господи, туку тие го примиле преданиешто од дванесетиминашта ајосијоли, од кој останаднал Јуда, а на негово место со ждрејка бил избран Матија. Сите ајосијоли со исклучок на свети Јован Богослов животот го завршиле маченички.

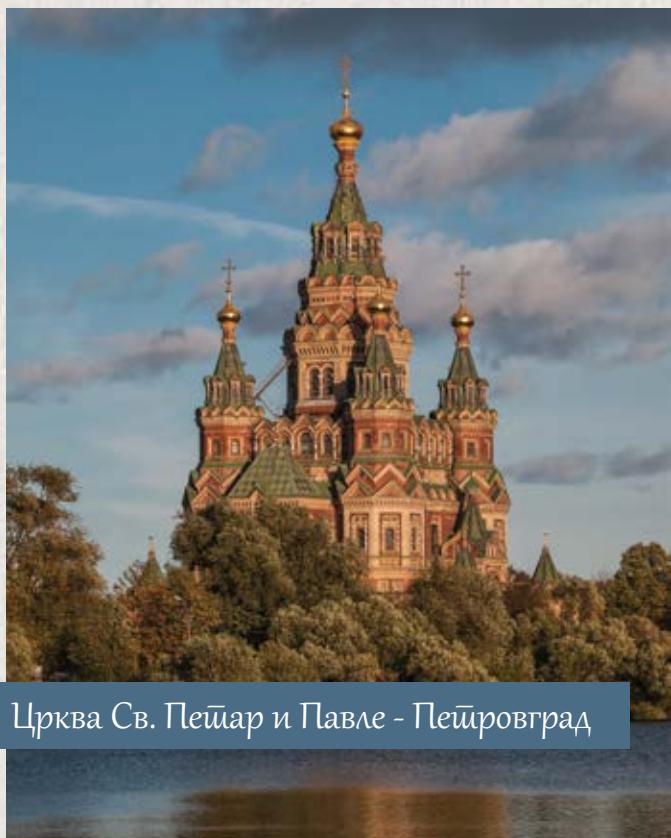
Во лејниште месеци, на 12 јули според нов стил или на 29 јуни според стар стил, се празнува првникот на свештиште ајосијоли Петар и Павле. Православниот народ особено ги почитува овие двајца ајосијоли, за нивниот првник се подготвуваме со ајосијолскиот пост кој што започнува една седмица по Духовден и трае до денот на првникот. Наредниот ден, на 13 јули то нов стил односно на 30 јуни то стар стил се празнува соборот на свештиште ајосијоли познат како Павловден.

Свештиште ајосијоли Петар и Павле се одликувале со силна и длабока проповед, со силна и искрена љубов кон Христос Господ која доведе и до смрт. На иконата се претставени заедно свештиште ајосијол Петар со клучеви од рајот, и со Црква во рацете, додека свештиште ајосијол Павле е претставен со меч, што преставува символ на неговата маченичка смрт. По слегувањето на Свети Дух на ајосијолите на првникот Педесетница сите ајосијоли тргнале на различни места од свештиште да го проповедаат Евангелието Христово, свештиште ајосијол Петар доведе бил проповедник посредујујуше, додека свештиште ајосијол Павле посредују незнабожциште. Свештиште ајосијол Петар е роден во Галилејското гратче Вийсаида на Галилејското езеро, каде што се

занимавал со риболов и каде што живеел со своето семејство, бидејќи тој уште пред да биде постапкан на ајосијолска служба бил оженет и живеел семеен живот. Еднаш кога заедно со својот браќа Андреј, првопостапканот, ловеле риби, Господ Исус ги постапкал и заедно тргнале иш него, постапканите негови ученици (Мт 4,18-22). Како верен ученик Христов, Петар заедно со својот Господ присуствуval на настани на кој не присуствуvalе сите ајосијоли, на Преображениешто на гората Тавор, (Мт 17,1) на воскресениешто на Јаировата керка (Мк 5,37) итн.. Првото име на Петар било Симон но подоцна кога Петар го исповедал Христос за Син Божји, вељки јасно и без колебање пред сите ајосијоли: „Ти си Христос Син на Живот Бог“ (Мт 16,16) го добил името Петар што значи камен, а така Христос го нарекол поради неговата вера, зошто покому со таква вера подоцна ја изградил Црквата своя која ни вратише на адот нема да ја надвладеаат. Во моментот на слабост кога Господ бил фатен и изведен пред Кајафа, свештиште ајосијол Петар три пати се одрекол од Христос уште пред нешто да го засне како што му беше предвештил Господ на тајната вечер (Мт 26,69-75). Но се покажал и целиот живот кога и да го слушнел несреќето на нешто што го излечел. По слегувањето на Свештиште Дух врз ајосијолите тој одржал шолкувичајлива беседа, која што подигнала 3000 души да го примиат свештото крштение (Дел. Ап, 2,14-41). Бил фрлен и во затвор и бил претрагуван од еврејскиште свештеници. Иако се смета за ајосијол на Европа, тој го проповедал христијанство и во Рим и во Антиохија.

Еднаш во стари денови, во времето на владеењето на Нерон, свештиште ајосијол Петар дошол во Рим, каде што бил осуден на распнување. Но самото молел да не биде распнат како Господ, зошто се сметал недостоен да постапи на истиот начин, туку да биде распнат со главата надолу. Така маченичките го завршиле својот живот овој ајосијол Христос.

Ајосијолот Павле такак не бил посредујуше, ајосијоли Христови, туку подоцна станал ајосијол. Бил евреин, исклучително образуван и поседувал римско граѓанство, и силно ревнувал за старозаветната вера. Поштилкната од тоа, тој постапкан гонител на христијаниште. Учествувал, односно бил присуттен на

Црква Св. Пећар и Павле - Пећровград

каменувањето на свеќиот ајостиол и првомаченик Стеван (Дел.Ап. 8,1-4). Првобитното име му било Савле кое ѝ доцна самошто го променил во Павле. Во една прилика кога бил претворен во Дамаск да ги гони христијаниште, силна свеќлина го заследела на јатош и слушнал глас од небошто кој велел: „Савле Савле зошто ме гониш?“ Тогаш Савле прашал: „Кој си ти Господи?“ На што слушнал одговор: „Јас сум Исус кого што ти го гониш“. По ова Савле ослепел. Отештол во Дамаск кај еден свештеник каде ѝ очен во верата Христова се крстил и тој три дена претгледал и ѝ османал ајостиол Христов. (Дел.Ап. 9,1-18).

Почнал да јашува тој свеќиот и да ја претвореда верата Христова, ѝознани се неговите големи чештири јашувања во мала Азија на Балканскиот и на Абенинскиот полупоток. Пишувал ѝосланици, неговите 12 ѝосланија се дел од Свеќиот ѝисмо на Новиот завет.

Својата претвореда тој претдизвикувал силна омраза кај Еврејскиите свештеници од кои неколку јани бил обвинуван и заштитен. Освен кај евреите, тој претдизвикувал револти и кај незнабожците, затоа што со силата на неговата претвореда, мноту незнабожци станувале христијани. Животот го завршил во Рим машинички, со оштетување на неговата глава.

На што треба да се научиме ние од животот и претворедата на овие свеќи ајостиоли?

Најнајред на силната ревност и жед по Бога, на силната љубов кон Бога. Ајостиолот Пећар цврсто го исповеда Христот за Син Божји и со тоа ја ѝокажа својата силна вера, во моментот кога Христос беше фатен од еврејскиите смиренци, тој стана и му го оштети увото на слугата Малх, за што Господ го прекори и го исцели неговошто уво, (Јн.18,10-11) но со тоа ѝосттайка свеќиот ајостиол Пећар ја ѝокажа својата ревност по Бога. Ајостиол Пећар по својата слабост се одрече од Бога, но не очајуваше како Јуда, штуку пренесе силно ѝокајание. По воскресението кога Господ го прашуваше: „Симоне Сине Јонин љубиш ли ме?“ Пећар трикратно ѝотврди: „Да Господи ти знаеш дека ќе љубам“ (Јн.21,15-17), а својата љубов на крајот ја ѝокажа и со машиничка смрт баражки да биде расйтана со главата надолу, бајдејќи се сметаше себеси за недостоен да ѝоспада на исти начин како љубениот Господ. Од штука и заклучокот дека љубовта, ревноста и жедта по Бога, смиренето за човечкиите слабости и ѝокајанието за нив, треба да ги применуваме и во нашиот живот.

Свеќиот ајостиол Павле претставува пример, како треба да се љуби Господ, како треба да се живее и чува слободата во Бога. Човекот Савле кој беше гонител на христијаните, наеднаш ѝосмана христијанин и беше ѝовикан кон ајостиолска служба. Савле ѝосмана ајостиол Павле. Неговото широко образование го искористи за да го претвори Христовошто учење, покму зашто неговите ѝосланија изобилуваат со убавина, со јасни и претцини расудувања, и тоуки за христијанскиот живот. Неговите зборови: „Зошто сигурно знам дека ни смртта, ни животот, ни ангелиште, ни властите, ни сегашноста, ни иднината, ни височината, ни туѓија длабочината, ни туѓи, иако било друго создание нема да може да не одделе од љубовта Божја во Христос Исус нашиот Господ“ (Рим. 8,38-39) да се ѝотрудиме да ѝосманат и наша реалност.

Празнициште ги претставуваат високи, доколку правилно се подготвиме за нив, а тоа значи да се претставуваат на претличните либургии, добродетелите на свеќите најчесто да станат пример за тоа како треба да ја зацврстуваат нашата вера. Љубовта, ревноста, ѝокајанието, употребувањето на сите дарови, само заради една цел претворедање на Евангелието Христово, да ѝосманат ѝотвник и во нас да се разгори отгновената љубов, што и ние следејќи го примерот на свеќите ајостиоли, да се уподобуваме на Бога.

❖ СВЕЋА ТАЈНА БРАК ❖

БРАКОТ ПОМЕЃУ ЕДЕН МАЖ И ЕДНА
ЖЕНА БОГ ГО ВОСТАНОВИЛ
УШТЕ ВО РАЈОТ

Бог Свешта Троица Кој е неизмерна и безграница любов, од штоа љубов во својата креативност како извонреден Умешник го создаде сиот невидлив (духовен) и видлив (материјален) свет. Како круна на своејто креативно творештво Бог го создаде и човекот

како юстирофизичка творба обдарена со разумна душа. Бог, човекот го создаде со едно навистина юсебно внимание. На тоа Божјо творење му претходеше

предвечниот совеќ на Пресвета Троица - Отецот и Синот и Светиот Дух, кога Бог рече: да создадеме човек според Нашиот образ и подобие како што сме Ние... (И.Мој. 1,26 сите). Понашака се вели: и го создаде Бог човекот според образот Свој, според образот Божји го создаде; машко и женско ги создаде, и ги благослови Бог, и им рече: „Плодете се и множете се и најолнеше ја земјата“ (И. Мокр. 27 - 28 сите). Значи, како круна на својата творечка желба Бог ги создаде првиште луѓе мажот и жената, според својот образ и подобие, давајќи им го веднаш својот творечки благослов да се подадат и да се множат, и да ја најолнат земјата и да владеат со неа. Значи првиште луѓе мажот и жената нејосредно по своешто постапување од Бога го добија брачниот благослов и реалниот репродуктивен императив. Во тој императив тие покрај тоа што беа создадени од Бога, добија и можност да станат сопрудници Божји. Од овој боготворечки опис во првата библиска книга Постанок, јасно се гледа дека Бог го восстановил бракот уште во рајот, како свешта заедница помеѓу еден маж и една жена.

БРАКОТ КАКО СВЕТА ТАЈНА

Бракот како Света Тајна во Црквата Божја, претставува љубовна средба на двема млади христијански личности, кои според својата слободно изразена желба, вакваша своја заедница ја освештуваат со благодајаша на Светиот Дух, благословени од свештенослужителот во богослужбениот чин на Светата Тајна Брак. Тоа, секако за овие две млади христијански личности, претставува оѓворање на ново Ѓоглавје во нивните животи за кое во книгата Јостанок е речено: „Заштоа ќе го остави човекот шаткото свој и мајката своја и ќе се прилей кон жената своја; и обата ќе бидат едно тело“ (1. Мој. 2, 24 стих). Тогаш, всушност, се случува високосвештенско осамостојување на овие две млади христијански личности и нивно обединување во едно тело, онака како што и Ева беше создадена од реброто на Адам (види 1. Мој. 2, 21 стих).

НА КОЈ НАЧИН БИ МОЖЕЛЕ ДЕНЕС ДА
УСТРОИМЕ УСПЕШНА БРАЧНА ПРИКАЗНА?

За усиешна брачна юриказна юогребна е юодалечна юодготовка на младиће, што је юак обврска на смишљене родићеви и на Црквата како инспиришућија. Живођош на младић христијанин и на младаћа христијанка,

е јросито и јриродно, неделив од соборниот живош на Црквата Божја. Тој е неделив од Светата Лишургија и евхаристискошто единство на сите верни со Телошто и Крвта на нашиот Спасител Господ Иисус Христос. Па одшаму сите наши желби и јланови во кои ја креирате нашата иднина треба да ги осмислувате со цел, во испитие да го задржиме сиот наш интензион на јредвкусот на живеењето на царството Божјо. Одшаму и јо треба да тој константираше на јослојан наш живош во Црквата Божја и во евхаристискошто оиштење, треба да биде одржуваан уште од нашата најрана возраст, па можам слободно да речам и од јериодот на самото наше зачнување во употребата на мајкашта. Така што родители ја јодочна треба да се јојрудат, со јомош на Божјашта благодај, воспоменувајќи ги своите деца, во кругот на Црквата Божја, меѓу другото, да ги научат, сите свои јланови за во иднина, меѓу кои сиага и планирањето на брачношто живош, да бидат осмислени според сртого православниште криериуми.

Одшаму так, доаѓа и обврската на Црквата да изнајде начини, својата младина да не ја губи од својот видокруг, осмислувајќи им го живошот на младите и сите нивни активности во својот двор и јод своја закрила. На тој начин младите христијани уште од најраната своя возраст евангелски ќе се воспоменуваат и во тој црковен амбиент ќе се запознаваат, ќе се дружат и ќе се возлубуваат, за јошта нивната вземна и чиста љубов, да биде благословена од Бога и од неговата Света Црква и на тој начин нивната љубов да се крунира на тој возвишен јиедеситал Света Тајна Брак. Ова го велам од аспектот на квалиитетот на заедницата на брачното живеење. Само на овој начин многу јолесно, и со сигурност, младите христијани, кои стапиле во Света Тајна Брак, ќе ја претстават нивната заедница како Црква во мало, и уште јовеке нивниот брак ќе ја одразува заедницата јомеѓу Христос и Црквата (види Ефес. 5, 32 стих). Тоа е многу јолесно да се јоспитигне кога младите живееле и живеат интензивен црковен живош.

ГРАЃАНСКИОТ И ЦРКОВНИОТ БРАК

Бракот како Света Тајна е една од седумте свети јајни на кои јочива Црквата Божја. Тој како заедница јомеѓу еден маж и една жена е благословен, со Христовото присуство на свадбата во Кана Галилејска (види Јован 2, 11). Одшаму, бракот во Светото Православие, никако не смее да биде сведен, само како договор јомеѓу мажот и жената, кој за оштештено има јовеке карактер на стапајчишка информација, со низа јоследователни права и одговорности на младите. Одшаму е и несважливо, некој, барем во денешно време, својата брачна заедница, а бидејќи е православен христијанин, да ја сведе само на јрофано јојаштување јред сведоци во мајична служба, без испака да добие свештеничко

значење со венчавање во црква.

Таквата заедница е конкубинат и меѓу другото не е благословена. Всушност, бидејќи живошот на православниот христијанин, е живош во единство со Христоса што свештенички, одшаму и живошот во неблагословена брачна заедница, за него е невозможен, бидејќи испака ќе го одвои од Светата Причесија. А можеме ли да си ја осмислиме нашата иднина без единство со Христоса преку пристапувањето со Неговото свешто Тело и Неговата честна и живошворна

Крв. Со брачното јојаштување во мајичниот служби (што е исто така јојребно и неизбежно), младите брачници формираат нова заедница или јоспавуваат основи на едно ново семејство, кое так е основна клешка на државата и оштештено, но со венчавањето во црква, бракот на младите го добива Божјото осветување и јоспавува основна клешка на телоот Христос, односно Црква во мало.

ПОТРЕБНО Е САМОИСПИТУВАЊЕ И СОВЕТУВАЊЕ ПРЕД БРАКОТ

Секако дека јред младите христијани или младите христијанки да се одлучат да стапат во благословена брачна заедница, јојребно е сериозно да се претпостават себеси. Преторачливо е за штоа цел, да ја јобараат јред се јомошта Божја, преку молитвата и преку богомудрениот совет на духовниот отец. Младите луѓе треба во јојолност да бидат свесни,

за суштинското значение на православниот христијански брак. Секако дека е преорачливо и желено, да се има солидно библиско познавање и анализа на брачното живеење. Во брачната заедница, младите пред сè, се избираат за вземено помагање на штошто на спасението во Господот Иисус Христос, а како реален производ на таа нивна заедница и дело на Божиот благослов доаѓа раѓањето на деца, кои така ја зголемуваат и збогатуваат радостта на брачното живеење и ја зголемуваат и збогатуваат црквата Христова, со нови членови, учесници во Светите Тајни Христови. Преорачливо е младите да имаат и одредено познавање и на содржината на чинот на прештевање и венчавање, заради нивно молитвено учество во испаште, и со цел да имаат јасна претстава, за она во кое доброволно пристапуваат и се разбираат да останат последни на дадените вештања во тоа брилика. Исто така, кандидатите за идни брачни другари, повеќе треба да обратат внимание на тоа, да ја сочуваат својата чистота и единство со Христос во периодот до спаѓањето во брак, намесето само и единствено на бракот, или посебно на брачната веселба да се внимава на нејзината совршена смесакуларност. Всушност, изборот на начинот, на кој ќе ја простираме нашата свадбена веселба, говори јасно за тоа, колку го разбираате свештотаинскиото значение на бракот и колку сме проникнати во свештотаинскиот живот на Црквата Христова.

ЛИТУРГИСКАТА ФОРМА И ЛИТУРГИСКИОТ АСПЕКТ НА БРАКОТ КАКО ЕДИНСТВЕН И АВТЕНТИЧЕН

Во минатото некаде до десетиот век венчавањето на младите христијани, односно, склопувањето на бракот како Света Тајна, претставувал свечен чин неделив од Светата Литургија. Венчавањето на тој начин имало соборен и литургиски карактер, кој так говорел јасно, за квалиитетот на христијанскиот живот на

целокупното христијанско ощтесување, во тоа време, вклучително и на младите христијани. Така што бракот се благословувал од свештенослужителот на самата Света Литургија и се запечатувал со претстава на

на младиће со телото и крвта Христови. Тоа говори за живој на младиће на юсакуванија и недескај како свештици, кон што треба да се тежнее, живејќи во евангелска чистота, онака како што некогаш ни борачал и свештиот апостол Павле, обраќајќи им се во своето послание на Ефесјаниште и нарекувајќи ги на тој начин (види Ефес. 5, 3 сите). Одвојувањето на чинот на венчавање од чинот на Светата Литургија, во минатото, и благословувањето на оштатача чаша, намесето претставувањето на младиће, значело јајклекнување пред волјата на световниште христијански авторитети и воодушето, овааѓање на квалиитетот на животот според православниште евангелски норми. Ова так, како юследица и во многу случаи, придонело за недостојноста на младиће за примиње на Светата Причестие на самиот чин на нивното венчавање.

ЧИНОТ НА ПРСТЕНУВАЊЕ ДЕНЕС

Денешниот чин на юртенување на младиће во црквата, е всушност, овој момент, кој во животот на младиће избраници ја пријатува нивната веридба. Но, сепак тоа лички сведено, подразбира еден свечен чин, проследен со одредена црковна церемонијалност, во која, младиће, идни сопружници, си ја изразуваат својата взајна любов и верност. Но, од црковен аспект, тој момент прифаен со любовен занес и воодушевувачка романтика, има своя длабока еклесиолошка и социолошка смисла, онаква, каква црквата го има истиот, јоаѓајќи од юимањето на Христот како младоженец на Црквата, која ја пријатувааат нејзините конкретни верници. Дури во овој миг, се нагласува и неуморниот труд на свештиште апостоли, прикувајќи ги народите (незнабошци) преку крштевањето, да станат членови на црквата Божја и членови на телото Христово. Токму затоа, во првата кратка молитва, при чинот на юртенувањето свештеникот вели:

„Боже вечен, кој си ги соединил разделениште и си юставил нераскинлива врска на любовта ...“ и јонашака во втората молитва се вели: „Господи, Боже наш, кој од народите си ја предназначил чистата девица - Црквата, благослови го ова юртенување и соедините и запазете овие Твои раби во мир и единомислије“. Значи, соединувањето на разделениште, подразбира меѓу другото, соединување на народите во Црквата Христова со Христот. На тој начин, тие да станат наследници на сите Божји вештувања дадени на старозаветниот патријарх Авраам. Истата идеја, во коинциденција, се јошенцира и во претата и најдолга молитва, која ја чита свештеникот по

Ирситенувањето на младите, каде што јасно е јасно, моногамното соединување помеѓу мажот и жената, за ваземно помагање, пред сè, на јатот на сопасението и заради продолжување на родот. Преситенувањето, од овој момент, ја претставува и високинската заедница на бракот, кој подоцна во венчавањето добива свештотаинско истиолнување. За оваа реалност, ни сведочи и евангелистот, свештиот апостол Матеј, кој наиштал, дека ангелот Божји кога му се јавил на сон на праведниот Јосиф (onoј за кој Света Дева беше само верена), Пресвета Богородица ја нарекол негова жена (Мат. 1, 20 сиих). На младите, пред чинот на ирситенување, им се даваат зајалени и свечено украсени бели свеќи, кои ја симболизираат нивната предбрачна чистота и Христо како свештлина на свештот.

ВЕНЧАВАЊЕТО НА МЛАДИТЕ

Во денешниот богослужбен чин на Светата Тајна Брак, веднаш по чинот на ирситенување на младите, следи чинот на венчавањето, момент, кога веќе најавената брачна заедница на младите, ќе го добие своето свештотаинско истиолнување. Со свеченото џеење на 127 йсалм младите предводени од свештеникот, се внесуваат во средината на храмот, каде што се наоѓа масичката на која е поставено Светото Евангелие и чесниот крст, како видлив знак на Божјото присуство. Во овој 127 йсалм, се велича убавината на брачното живеење и зајазената брачна чистота и радостта поради од Бога даруваниште рожби, во тој брак, како Божји благослов на младите. Врз главите на младенциите, тогаш се возложуваат венци, со кои церемонијалноста на тајната брак, добива уште иоголема свеченост. Клучниот момент настанува со тиквичноста менување на венциите врз главите на младите, проследено со џеењето на сиихот од 20 йсалм : „Господи Боже наш, со слава и чест венчја ги“ . Но, сепак високинското значење на овој момент од венчавањето има своя пофлабока смисла.

Поставувањето на венциите врз главите на младенциите, значи нивно крунисување, како победители над младешкиите страсти, односно, видливо признавање од страна на Црквата, поради нивното зајазување на чедноста пред Бога. Но, тие се и залог, и аманет упатен кон младите и во иднина, цркувајќи се, и применувајќи ги евангелскиите пораки, во текот на заедничкиот живот, истиите тие венци да ги сочуват и во царството Божјо, кое всушност им е претставено, со самоото нивно внесување во средината на храмот, проследено со кадење. Но, сепак, и покрај тоа што на младите во овој миг им се посакува блескава иднина во убавината на црковното живеење, овие венци ги предупредуваат младите, дека треба да го изодат долгото заеднички животен јат, како победници низ сите животни премрежија, имајќи ја пред себе, секогаш, подадената Божја рака за помош и посткреја. На таков начин, своевидно толкување добива и заедничкото имење на виноќото од благословената оштита чаша, која им се дава на младите сопружници и јадењето на истиот благословен леб, бидејќи младите треба взајмно да се крејат и помагаат на долгото заеднички јат до вечноќото Божјо царство, заедно со благословената родителска обврска, која на некој начин, е високински маченички пофлабок на постојано самоодрекување на младите, во процесот на раситењето и воспитувањето на децата. Додека јак, тиквичностото кружно поклонување на младите пред Светото Евангелие и чесниот крст предводени од свештеникот, е проследено со џеењето на сииховите: „Исаје, ликуј-Дева значи во употребата и роди Син-Емануил-Бог и човек. Исток Му е името, Него величајќи Го, Дева ја прославуваме. Свети маченици, кои што верно спретавате, и се овенчавате, молете се на Господ да ги помилува нашиите души. Слава Ти, Христе Боже, на апостолите пофлабо, радост на маченициите, чија што пророковед е Едносушната Троица“. Тие сиихови значат нивна постојаност во дадениот брачен завет пред Бога, дека нивната брачна заедница, која го претставува бракот помеѓу Христо и неговата невеса Црквата е благословена за вечноќото. Всушност, трука се постенцира, дека, од Бога просиме да ги претвори овие нови брачни другари, кон имињата на сите споменати библиски брачни другари, од чиј корен, преку Пресвета Дева, се родил Месијата Христос и нивните рожби да бидат цврсти и постојани членови на Божјата Црква и претседатели на тело и крвта Христови, од кои ионашата ќе се пренесува благата евангелска порака на следниите генерации. Меѓу другото, во овој важен момент се посветуваат и свештите маченици, оние кои ги даде своите животи за Христо и Црквата и се овенчали со маченичките неовенливи венци, на вечната слава во царството Божјо, да се засветуваат пред пресветолоѓи на Севишиниот Господ Бог, овие млади брачни другари, да испрашат во секое добро дело пред лицето Божјо, зајазувајќи ја брачната постела неосквернета, чиста и беспрекорна довека.

ЗА ЖИВОТОТ ПО ТЕЛЕСНАТА СМРТ И ЗА ПОМЕНИТЕ НА ПОКОЈНИТЕ

ДА ВЕРУВАМЕ ВО ЖИВОТ ПО ТЕЛЕСНАТА СМРТ

На че́тириесетиот ден, душата ѝовторно се јавува пред Бога на суд. Тој суд е юединечен, каде се откриваат сите добродетели и гревови на юкојниот и се одредува од Бога, дали неговата душа ќе биде смештена во јределиште на рајот или во длабиниште на јеколоот, сè до второто Христово доаѓање и до сејашниот Божји суд.

насмевката на лицето и радостта во очите?

Во Светиот Писмо, на јовеке месца, имаме сведоштва, дека живоштот ѝо телесната смрт реално ѝостои. Во Стариот завет, светиот пророк Илија го воскресна синојт на вдовицата од градот Серайта Сидонска (види З.Цар.17, 8 - 24 стих). Господ Исус Христос ја воскресна ќерката на началникот Јаир (види Мат. 9, 18-26), и веќе четири дена ѝочинашиот Лазар од Вишанија (види Лука 16, 19 - 31 стих). Свети апостол Пејтар во Јоанија ја воскресна благочестивата девојка Тавија - Срна (види Дела 9, 36 - 42 стих). Христос Бог оишувашки една реалност од овој век, ни ја оишаша ѝосмртната приказна за богатиот Лазар и сиромавиот Лазар (види Лука 16, 19 - 31). Значи, секој сомнеж, во живоштот ѝо телесната смрт е нејравдан. И секоја таква констанција, од некој што веќе се изјаснува дека е православен христијанин, е тажна.

ДЕНОВИ КОГА ТРЕБА ПОУСРДНО ДА СЕ МОЛИМЕ ЗА ПОКОЈ НА ДУШАТА НА ПОЧИНАТИТЕ

И осенкува нејзините најомилени месца на земјата. На третиот ден, душата се јавува на поклонение пред Бога. Нашиште молитви тогаш, можат да ѝ бидат од голема јолза. Тогаш се врши мал јомен од страна на свештеник.

Православната христијанска вера, е пред сè, вера основана врз историскиот факт, дека Христос Бог воскресна од мртвите. Во тој контекст Свети апостол Павле вели: „Ако, јак, Христос не воскреснал, тогаш иразна е нашата ирботовед, иразна е нашата вера“ (види 1. Кор. 15, 14 стих). Но, денес, ионекогаш се случува да слушнеме, некој да рече: „Кој се враќил од татку (од мртвите), за да каже, дали има нешто на овој свет?“ Навистина, многу е тешко, од некој кој вели за себе дека е православен, да се слушне ваква констанција. Тоа е навистина тажно. Па затој не се ѝоздравуваме, во периодот од Велигден до Спасовден со најрадосниот христијански поздрав: „Христос Воскресна! - Навистина Воскресна!“ Затој ништо ли не ни значи, и не дойира до нашето срце, тоа што некој за Велигден ни ѝодарил црвено јајце, со најголема христијанска љубови и восхит, заради воскресенската благовесија, која му се забележува во

Според учењето на нашата Света Православна Црква, убаво е секојдневно да се молиме за спасение на душата на юкојниште. Но, има денови, кога треба таа наша молитва за нив да биде поусрдна, и со заслужување на свештеник пред Бога, кој треба да ошире јомен за юкојниште. Тоа се:

ТРЕТИОТ ДЕН од смртта на юкојниот, односно ѝн прво устро. Бидејќи во првиот два дена, душата на юкојниот, со Божјо дойуштање, придружувана од нејзиниот ангел назишел, ги

Тој юмен се јрави и во чесќ на Света Троица.

ДЕВЕТИОТ ДЕН од смртта, бидејќи од третиот до деветиот ден, душата на юкојниот, придржувана од

нејзиниот ангел јазијел, тој јосејуваати рајот со сите негови убавини. На деветиот ден, душата јовторно се јавува на юклонение пред Бога. За тоа, нашата молитва, односно молитвата на свештеникот, во тоа љилика, може многу да ѝ значи и да ѝ биде од голема полза. Тогаш исто така се јрави мал юмен. Тој юмен се јрави и во чесќ на деветиот ангелски чинови.

Исто така ЧЕТИРИСЕТИОТ ДЕН од смртта на юкојниот. Тогаш, задолжително и неизоставно треба да се најрави Панихида, односно Парасијос. Уште јодобро е, тоа да биде најравено на заупокоена Света Литургија. Бидејќи од деветиот до четириесетиот ден, душата на юкојниот ги јосејува пределиште на неколку, со сиот негов ужас. На четириесетиот ден, душата јовторно се јавува пред Бога на суд. Тој суд е једнинчен, каде се отвориваат сите добродетели и гревови на юкојниот и се отределува од Бога, дали неговата душа ќе биде сместена во пределиште на рајот или во длабиниште на неколку, сè до второто Христово доаѓање и до сеопштиот Божји суд. Тогаш и светот ќе го види својот крај. Ето шокот за тоа, на четириесетиот ден од смртта, и тоа како се значајни нашиот молитви, за юкој на душата на ючинайшиот. Тогаш се јрави Панихида, односно Парасијос. Потоа, юмен се јрави на шести месец од смртта на юкојниот, на годишнината од смртта и т.н. Помениште на юкојниште, посебно на првоот устро, на деветиот ден и на шести месец од смртта, кои тој некој „чуден“ обичај, кај нас, на некои места, се јрават без присуство и молитва на свештенник, навистина немаат големо значење.

ЗАДУШНИЦИ

Задушнициште се денови, кои црквата ги отредела како време, кога вернициште масовно јрават юмен и се молат за юкој на душата на ючинайшите свои блиски и предци. Во Светиот Православие, постојат четири задушници. Тоа се: Задушница во јеток и сабота пред месни јоклади (една седмица пред првачка); Духовденска задушница (јеток и сабота пред Духовден); Митровденска задушница (јеток и сабота пред Митровден) и Велигденска задушница (во јонеделникот тој Томина недела). Од нив, како најпознати и најрактикувани кај нас, е задушницата во јонеделникот тој Томина недела. Нашиот верници јатрешно јрактикуваат, на Втор Ден Велигден да ги јосејуваат гробовите на юкојниште. Во периодот од Велигден до Томина недела, треба да го славиме Христово воскресение, со служење на Света Литургија во тие денови. Додека так, во јонеделникот тој Томина недела, нашата воскресенска радосност треба да ја споделиме со юкојниште, кога се јрави мал юмен за юкој на душата на ючинайши.

ШТО Е НАЈЗНАЧАЈНО ПРИ ПРАВЕЊЕ ПОМЕН НА ПОКОЈНИТЕ ?

При јравењето йомен, за нашиште йокојни блиски и јочинайти јредци, најзначајно е на гробот да јринесеме: варена јченица во цело зрно, црвено вино и црковна восочна свека.

Варената јченица е симбол на воскресението во Христос, на сите кои се упокоиле со вера во Христово јавско воскресение, и со надеж на живот вечен во Божјото царство. Таа може да се заслади со мед и на тој начин, медот ќе ги симболизира благата на рајскиот живот. Црвеноото вино, со кое се јрелева јченицата, го означува Божјото милосрдие, со кое се лекуваат нашиште гревовни рани. Додека јак, зајалената свека, ни ја симболизира Христосовата светлина на вечној и блажен живот во рајот. Покрај ова, и јарребно е јравење добри дела, и делење на милостина, за ѹокој на душите на ѹокојните христијани.

НА ПОМЕНИТЕ ДА СЕ ОДНЕСУВАМЕ МОЛИТВЕНО И СО ДОСТОЈНА ПОЧИТ КОН ПОКОЈНИТЕ

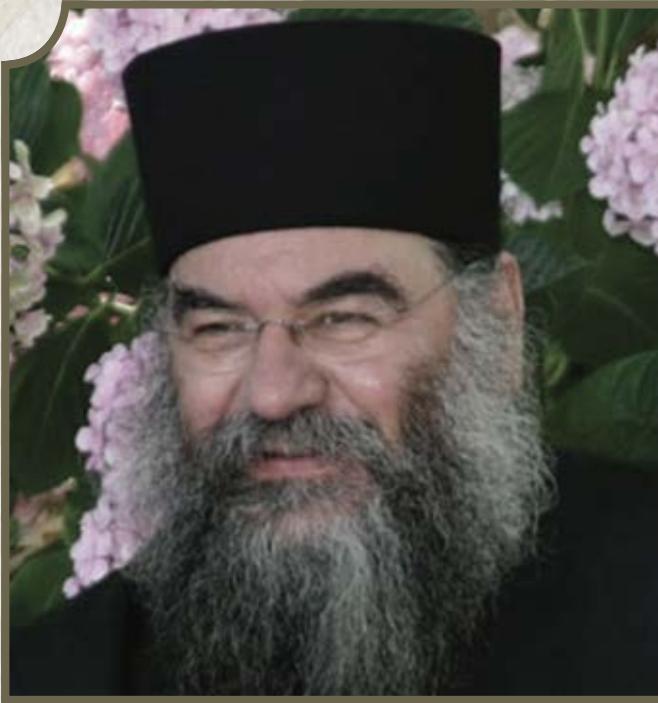
Кога одиме на ѹомен, ј треба јрво да зајалиме свека за ѹокој на јочинатиот и да се јрекрстиме. По тоа јивко и со длабока сериозност, молитвено да соучествуваме, во јрозбиште упашени кон Бога, од сирана на свештеникот, за милост Божја и за сиасение. На ѹомен не се оди од куршуазија, за да не видат дека сме јрисупти и секако не се разговара, додека свештеникот го ѹее молитвениот чин на ѹанихидашта. На ѹомениште одиме со една и единствена цел, а таа е, да се молиме за сиасение и вечен ѹокој на душата на јочинатиот.

ДА НЕ ГИ ИЗОСТАВАМЕ ЗАДУШНИЦИТЕ

Нашиот народ рекол: „Ќој јрави чесн, чесн ќе има“. Од шаму, не е во ред од нејравдани јричини, да ги изоставаме задушнициште и на тој начин, јолека но сигурно, нашиште ѹокојни јредци да ги јредадеме на заборавот. Тие тоа не го заслужуваат, па дури и нашиште сиомени за нив, да не се баш блескави. Една од најголемите добродетели во јравославието е јрослушувањето. Замислејте колку е тажно, оние кои можеби не езгледале, и во текот на целиот свој земен живот се жртвуваат за наше добро, кои ни оставиле земни удобстви, куќи и имоти, така лесно да ги јрезреме и нивниот вечен дом за задушница да остане нејасен и можеби од јреви и јрашини, или јак од снег неисчислен. Да нема во тој миг, свештеничка молитва јред Бога, за оние кои не довеле и одгледале на овој свет. Тоа како јравославни христијани, не ј треба да си го дозволиме, јред се, и заради себе и сопствената совес. Како ќе ѹостануваме ние, така од нашиот јример ќе учам и нашиште деца, а да не заборавиме дека никој нема да остане вечно на овој свет. Гробовите на нашиште јредци се и наши корени, наша светина и кон нив ј треба да се однесуваме со љубов и достојна јочишта.

СТРАСТИТЕ СЕ НАЈЛОШИОТ ТИРАНИН

Митрополит Ѓорѓиј Лимасолски

Претходниот јај зборувавме за тоа како Бог го создал човекот и колку бил природен неговиот живот во рајот, т.е. во простиранството во кое то ѝ оставил Господ. Адам, којшто излегол од рацете на Самиот Бог, ги ѝ оседувал сите дарови од Создателот. Потоа, значи дошол гревот, којшто го прекинал оштитењето на човекот со Бога, и сите енергии на созданието почнале да се изобличуваат. Следуваат како што знаеме, јавувањето на Бога во свештот и овоглодувањето на Бог Словото, новиот Човек-Богочовекот-Којшто е реалност којашто се претежува во простиранството на Црквата. Но тоа, кое што има особено значење за еден млад човек, којшто е во јочетокот на својот духовен живот, е да разбере што е тоа што ние го нарекуваме грев, и зошто ѝ оставјаат сите тези, заповеди и правила, кој што изгледаат многу йаји како ограничувања за човекот и неговата слобода.

Делото на сасениеето, кое Бог го извршил со доаѓањето, е да ни даде да разбереме дека може да се вратиме назад. Тоа е едно многу природно „јавување“, треба да се вратиме таму од каде што сме јаднале, за да се доближиме до Бога. Основното, прво и најважно дело за човекот во рајот, е непрестаната

молитва, која уште се нарекува вечно сиомнување на Бога т.е. ѝосијано Богосозерцание. Личноста (на човекот) била единствена без внатрешно расистање. Сите нејзини сили биле во хармонија: умот, срцето, вољата, расудувањето и љубовта. Сите душевни и телесни дејствуваат соединети во една енергија, штоа била насочена всушност кон тоа - да живее човекот со Бога. Тој труд го нарекуваме непрестаната молитва или сиомнување на Бога. Но тоа не може да се претвори во нешто фиксирано, кое што ќе може да го „засиши“ човекот, ако беше нешто, кое што во даден момент ќе ни омрзне, штоа и природно би дошол моментот, во кое одлечувањето од Бога ќе настапи и дури би било оправдано. Но бидејќи Бог е еден непрестанен океан од љубов, воодушевување и духовно изненадување, никогаш човекот кој живее близку до него не може да се претаси. Може да кажеме дека духовниот човек дури и не знае што е тоа настапување со Божјата љубов, додека во секојдневната телесната љубов некој ќе рече: „Е тој сакав во јочетокот ѝовеке, сега веќе свикнав на него дури ми омрзна“. При Бога тоа не може да се случи, затоа гледаше дека ангелиите непрестано го славословуваат Божеството. Исто така и духовните луѓе, иако надворешниот живот им тече во една привидна монотоност, тие имаат таква сила и во нив поизполно оисусуваат секој љубитец за пресикување и досада. Имено, зошто Бог, кој го исполнува нивниот живот е еден бескраен океан.

Со првото јаѓање на штоа енергија, тоа „прво сијашус – кво“ на човекот, односно ѝосијаното гледање на Бога, било нарушеното и умот на созданието се расирнал и расеал во материјата. Човекот јаднал и то оставил Бога, започнал да се занимава со материјалноста, со се она околу себе. Се јочинил на средината, материјата и сијрастиите. Всушност започнал да му служи на творението ѝовеке ошколку на Творецот. Се прекинале, непрестаната молитва и Богосозерцанието, самиште харизми кој Бог му ги дал, ѝосијаните изобличени. Еште како се појавува присусвото на сијрастиите.

Тука со неколку зборови треба да кажеме, штоа борба на духовните луѓе претиви сијрастиите, особено претиви телесните сијрасти, односите меѓу љоловите

и различније врски и телесни дејствија ја имаат штоа смисла. Имено тие пројави на човекот не биле природни при неговој создавање, но тие можат да се појачаат во духовното простиранство на Црквата и да им се даде смисла. Буквално да станат осмислени, логични, да се одалечат од сегашната своја аистурдносост и нелогичност. На таков начин човекот поизборно станува господар на своите енергии, и ги ползваатогаш кога има потреба. Поради штоа причина Црквата поучува, дека не се дозволуваат телесниот врски надвор од бракот. Ако Бог е ерос, т.е. аистултна, појатолна и мокна љубов, тогаш штоа љубов е духовна.

Но и телесните врски самиште то се (односит), доколку природно се поединечни на човекот, не се зло. Тие му служат и ја укрепуваат неговата врска, во законите и благословени простиранства на бракот. Тогаш тие ни даваат на нас, на Адам, продолжување на родот. Лошо е кога ќе станат господари и ќе не појачаат. Тогаш истиот ни ја одземаат слободата и се претвораат во спаси и грехови, стануваат причина за помрачување на личноста. Зашто е докажано од ойтот, колку една спаси посака се реализира во нас шолку и не поробува. Еве ви една висотинска падјна, која човек ја набљудува секој ден, особено во денешно време. Многупати при истиот вид на многумина, гледам колку спрадаат, особено тие кој се под владеење на тие спаси. И ошакако го прават што го прават, барем да беа среќни... Зашто ако слободоволните телесни врски ја исполнуваат личноста на човекот, најмалку барем во овој живот луѓето биле задоволни и среќни. Но денес тие грехови се шолку лесни за извршување и се поизборуваат со брзина на свештина и количество, кое ги ужаснува и оние кој ги вршат. Некогаш бројката ги зачудува дури и самиште извршили! Но на крајот се гледа дека сепак тоа го разнебишува човекот, конечно ја заробува неговата личност, и го појатува во крајна племнина. Човекот е склон да се обидува да се врати со мислата, дека вршејќи ги посака и посака, нештата ќе се сопираат сами од себе. Но наместо тоа тој уште посака се оковува и се запира во уште поголем мрак. Се доаѓа до што, што ако (човекот) излезе цел и жив од штоа каша, и досега го да започне да се подвизува, дури тогаш разбира, дека тие окви се смртоносни.

Тогаш започнува борбата со веригите. Факт е дека тоа е шешко, кога си се појачинил на спаси, и не е лесно да се ошакажеш од нив, зашто спаси е

човекот се најлошиот тиранин. Тие го поробуваат и не ги почишуваат, ниту неговите одлуки, ниту неговите койнеки, ниту неговите спроводи, во ишто ништо. Кога ќе дојде часот, спасата да дејствува, внатре во нас, тогаш се исчезнува, зашто човекот е во буквална смисла окован. Како што овциите тоа правилно го истиотале, првојто нешто кое што го поробуваат спасите, тоа е умот. Кога ќе го зафатат веќе ништо не застанува, што само дејствува. Ти ги имаш клучевите за автомобилот, но некои ти ги зема, ја ошвора шоферската врати, го фака воланот и тргнува. Можеш да викаш колку сакаш: „Не тргнувај, не оди!“ нема смисла. Тргнува, те зема и штебе со него и те одведува, зашто веќе се вселила спасата, односно постапала господар. Тоа значи: „од кого ќе бидеш победен, од него стануваш и поробен“ (2.Пет. 2,19). Истиотуваче се себе си и видете, додека се мали пороците, древните навики и лошите привикнувања, зашто со многукајносто поизборување, стануваат спаси и човекот не може да се ослободи. Всушносто за тоа е нужно тој да добие едно духовно воспитување, штоа ќе дозволи Бог да дејствува и да го изведе. Зашто реално само Бог може човекот да го изведе од штоа сос тојба. Од нас се бара да ја дадеме, својата слобода, својата борба, својата намера до што до каде што можеме, и Бог ќе не ослободи.

Тоа најче на човекот, прекинувањето на врската со Бога, то имало како последица и тоа што умот на човекот се расирнал, и тој од прости и едносоставен, станал сложен и комплициран. Едно сака, друго мисли, трето зборува, четврто врши т.е. има огромно разнообразие и разнобојност во неговите решенија. Но не само тоа, и што то ни претприело промена, и од прекинувањето на врската со Бога, се појачинило на гнилежноста и биолошката смрт. За тоа се разболуваме и умираме. Созданието ги понесло последиците од најдот, зашто и тоа е појачинето на него. Ошакако праотецот (на целото создание - Адам) најнал, тој ги вовлекол со себе си и сите појатомци, штоа се појавиле болестиите, природниите беди, станувањето на самата природа пропадив човекот - сепак тоа е резултат на најдот. Треба да знаеш дека Бог не создал нешто лошо, или зло, а се створил премудро. Тој најправил се со голема мудрост и кога ги ставил своите дела во Писмото, во Него се зборува, дека Бог за се кажал дека е многу добро.

Зошто е важно да одиме на литургија?

Свештата литургија се богослужки во йарохиски је храмови, задолжително во неделни је и неразлични денови, а некаде и точеслио дури и секојдневно. Свешти је оци Божескотоја литургија ја дефинирале како „Свешта Тајна над Тајније“ и „Тајна на Црквата“. Таа навистина е срце на севкупниот живот на Црквата, средство и израз на нејзиното единство со Христоса, и на нејзината природа како Тело Христово. Божескотоја литургија ја основал самите Господ Христос на Тајната вечера со своите ученици на кој им вели: „...правете го ова во мој симон“. Така литургијата преставува и сеќавање на Христоса. Но забележуваме дека во многу храмови, на литургија во неделни денови доаѓаат малку луѓе. Често ја имаат луѓето кои не се упатени и коишто се оддалечиле од Црковниот живот, си тојоставуваат прашањето: „Зошто да одам на литургија?“ Зошто да го прекинам неделниот одмор за да одам на литургија?“ Зошто навистина е важно да одиме на литургија?

Литургијата е јавно соборно дело, на литургијата се собира народот Божји, околу својот епископ и свештенството да заблагодари на Бога, да го слави Бога, да ги прinesе даровите, лебот, виноот и водата коишто ќе ѝостанат тело и крв Христови и да се причесат со нив. На ова укажува и самите поим литургија, кој има грчко потекло, што значи служба, служење или јавно дело. Одјеки на свештата литургија, нашата љолза е повеќекратна и во повеќе сегменти. Најнатрапед одјеки на литургија соборно се молиме, а знаеме за Господовите зборови: „Каде

се собрани двајца или тројца во мое име јамум сум и јас“. Соборната молитва е особено важна, поради штоа што таа на едно место ги собира луѓето што имаат една вера, кои поврзани со любовта кон Бога и еден кон друг прознесуваат молитви, за разнообразни заеднички потреби. Сè што во животот ни се случува, е дар Божји, и ниеден усие не може да се случи без благословот Божји. Токму затоа литургијата ги содржи прозбије кои се однесуваат на разнообразниот наши потреби, благотворен воздух, изобилие на земни плодови, мирни времиња итн. Народот е потполен учесник во литургијата, бидејќи сите екстени, молитвени прозби и возгласи народот ги запечатува со зборовите: Господи јомилј, Подај Господи и Амин. Се разбира одењето на литургија не го исклучува домашното молитвено правило, но не треба што да биде единствено, туку што треба да биде подготвотка, треба да биде нешто што ќе не води кон соборната (литургиска молитва).

На литургија, освен што се молиме и се научуваме во височините на верата. Се научуваме преку читањето на Светото Писмо. Имено на секоја свешта литургија се читаат делови од Јосланијата на свештиот апостол Павле, или од Делата на Апостолски, како и одредено зачало од Евангелието, кои што се поврзани со денот и неразникот којшто го празнуваме. После штоа следува и беседата на епископот или свештеникот којшто Богослужи. Овој дел на литургијата е научителен или дидактички, всушност заштоа, првиот дел од литургијата се нарекува литургија на огласени. Зошто

во тој дел на литургијата можеле да присуствуваат и некрштеници, кој се подготувале за крштение, со цел да се научат во висините на верата. Но научувањето

помогнаме, и заедно да им помогнеме на сите оние коишто имаат потреба од помош. На литургијата благодариме.

е и за верници, имајќи предвид дека Светото Писмо е нејтрален извор за искрена во духовниот живот. За тоа одјеки на литургија освен што ќе се помолиме за Бог да ни го благослови секое добро дело, и да ни даде што ни е потребно, ќе учиме и ќе се усвршуваме во познанието на својата вера.

**ЛИТУРГИЈАТА Е ЈАВНО СОБОРНО
ДЕЛО, НА ЛИТУРГИЈАТА СЕ
СОБИРА НАРОДОТ БОЖИ,
ОКОЛУ СВОЈОТ ЕПИСКОП
И СВЕШТЕНСТВОТО ДА
ЗАБЛАГОДАРИ НА БОГА, ДА ГО
СЛАВИ БОГА, ДА ГИ ПРИНЕСЕ
ДАРОВИТЕ, ЛЕБОТ, ВИНОТО И
ВОДАТА КОИШТО ЌЕ ПОСТАНАТ
ТЕЛО И КРВ ХРИСТОВИ И ДА СЕ
ПРИЧЕСТИ СО НИВ.**

На литургијата се учиме и на заедничкото, бидејќи имаме можност да заедничариме со исковерниците браќа и сестри во Христос, то засилуваме чувството на соборността заеднички исковедувајќи ја верата. На средбите по завршувањето на литургијата ќе може да се запознаеме со конкретни личности, исковерни наша браќа и сестри, кој ќе ни бидат искрена во духовниот живот, и на кој ќе може и ние да им

благодарењето е централниот и суштинскиот дел од литургијата. За тоа моментот кога се вознесува благодарењето се нарекува: „Канон на Евхаристија“ кој доаѓа по пренесувањето на даровите од жртвеникот на светиот престол, на големиот вход, и по исковедувањето на символот на верата. На него благодариме за сите знајни и незнажни, јавени и нејавени доброделства, што ни се направени, за тоа што Бог иако сме оштадиле и обидил и не престенал да прави сè, додека не возвел на небото и идното царство ни то дарувал. По молитвата на благодарба, следи скопањето (анамнезата) за сејто она што Господ го направил за нас, за Тајната вечеря и за зборовите на Господ Христос: „Примете јадејте ова е моето тело“ и „Пијте од неа сите ова е мојата крв на Новиот Завет која се пролива за вас и за мнозина за простирување на греховите“. На таков начин и благодариме и се скопавме на сасилените дела Христови направени за нас. Учествуваме и во пренесувањето на Божествениите дарови кое се случува покму по благодарењето и скопањето на Христос, кога свештенникот подигајќи ги даровите и прајќи крст со нив возгласува: „Твоје од твоите Тебе Ти ги пренесуваме за сите и за сè“. Литургиската жртва се пренесува за сите наши ближни, роднини и пријатели, за тоа учествувачки во пренесувањето се молиме за сите нив, за сите и за сè. По сејто ова доаѓа ениклезата, во која се обикновено Отецот, да го искраши Светиот Дух Свој и да ги прештвori даровите лебот, виноот и водата во реални Тело и Крв Христови со кои ќе се пречесиме.

На крајот, ошакако се молиме за сиите љошреби, се љоучуваме во вераја Христова, ја исловедаме вераја, благодариме и ги љринесуваме даровиите, доаѓа љричесијувањето со Свештиите Христови Таинства што е круна на сè. Зошто во вид на леб и вино, ги љримаме високинскиите Тело и Крв Христови, се соединуваме и љостануваме едно со Господ. Се разбира за да може да се љричесијуваме треба и нашиот живој да го сообразиме со Евангелскиите заповеди. Но љошребно е живојот од една литургија до наредната литургија, да ни љоминува во љруд, да ги извршуваме заповедите Божи, и да живееме во склад со црковното љредение. Причесијувањето коешто доаѓа на наредната литургија, да ни биде љоштик да се сочуваме себеси во љрезеноумие.

По љричесијувањето следајќи екстенијата и молитвата, во коишто благодариме за љричесијувањето, и љошусито. По литургијата, во светиот се вракаме за да сведочиме за големите дарови коишто сме ги љримиле и за реалноста на Царството Божјо. Таа реалност може да се доживее единствено во литургијата.

Поради сите овие љричини и дарови кои ги љримаме љошребно е секогаш кога можеме, барем на неделните литургии, да одиме во најблискиот православен храм и да се љодготвиме да се љричесиме. Христијанинот е високински делателен и жив член на Црквата само ако се цркува. Зашто да не чекаме, да одговориме на љовикот и љубовта на Господ и да љостанеме учесници на гозбата, на којашто Господ ни се дава за храна.

ДАЛИ ТРЕБА ДА ОДИМЕ ПО БАЈАЧИ И ГАТАЧИ?

За жал денес сè ювеќе е присутна юјавата кај нашиот народ, којшто е православен традиционално, а не суштински, односно кај народот којшто е крстен, а не се цркува, да оди и да бара помош за своите проблеми, болести и страдања кај бајачите и гатачите. Денес и медиумите преку рекламирање на бајачите, покана да гостуваат во нивните емисии, се разбира јоради заедничкиот профит, доведуваат до штоа многу луѓе да бидат заблудени. Барањето на магиско инстант решение за проблемите кои во животот не оиштершуваат, не е во согласност со православното предание. Сите проблеми кои во животот ни се даваат, се своевиден благословен од Бога, крст преку којшто се сасуваме. Како што вели претходниот Серафим Роуз:

„Животот сите ги расинува на крст, наше е дали ќе бидеме како благоразумниот разбојник на крстоот, или како овој неразумниот“. Желбата проблемите да се надминат на брз магиски начин е неблагословена.

Наместо штоа искребро е да го согледаме целиот наш живот, да ги видиме причините за нашиите болести и страдања, честојати, иако не секогаш, кога ќе се оштранате причините престанува и страдањето. Црквата Христова ги има сите сасибелни Свети Тајни, и средствата кој ни се искребни не само за сасение, туку и средства којшто даваат одговор на сите постапени ирашања. За тоа кога човекот сасениеето од своите душевни и телесни страдања, го бара надвор од Црквата, кај бајачите и гатачите, тој ја негира Црквата, односно исираќа ирака дека за проблемите во животот живот Црквата, православното учење и предание немаат соодветен одговор.

НО КОИ СЕ ВСУШНОСТ БАЈАЧИТЕ И ГАТАЧИТЕ?

Голем дел од бајачите се изманици. Еден дел од нив, се случува навистина да им „помогнат“ на луѓето. Тоа се случува јоради штоа што ја користат демонската енергија, а демоните со отглед на тоа што се паднати ангели и со отглед на тоа што се духовни бишија, се многу интелигентни, па се случува да ги предвидат работите, или болеста којшто што ја предизвикале во човекот преку нивното присуство во него ја ивлекуваат. Но тоа го прават не јоради добрина, туку да го заблудат човекот и да го одлечат од Бога. Во една прилика кога старецот Пајсиј го заираше дали маѓесник може да излекува човек тој одговорил: „Некој којшто е искрсуван од демонот, може да го најправи да се чувствува добро, со тоа што демонот ќе го исираат кај друг. За тоа што имал демон вели: „Јас страдав, но тој ми најправи да бидам добро“ и, шака маѓесникот станува илузарен. Најчешто луѓето кој се исцелени од бајачите и гатачите, забораваат на Бога, нивни бог постапува бајачот кој им дал

„Привремено здравје, односно што се јокорувааш на демонот кој дејствува преку него. Некој ќе се заираша со право од каде ние знаеме и од каде сме сигурни дека што луѓе дејствувааш со демонската енергија, кога и свештиштети имале надприродни дарови? Многу свештишти имале дарови којшто ја надминувале човечката природата, но основна одлика за свештиштето е смирение, што ништо не си прииштува на себе си, штуку се на Бога му прииштува, свештиштети тојтоа, се молеле, се причестувале, се исповедале, се предавале на крајни подвиги и аскеза, а за добрините кои ги правеле не земале пари, на таквиште Бог им дарувал прозорливост, но таквиште луѓе е реткост да се среќнати, што се бегаат од свештиот и славата човечка. Но што е тоа што го гледаме кај бајачите? Гледаме луѓе коишто се горди, коишто своите „услуги“ ги најлаќаат скапо, коишто се фалаат и гордеат со себеси, се рекламираат по медиумите, луѓе кои не ги знаат основните височини на верата, луѓе коишто никогаш во живојот не се исповедале, ниту се причестиле. Нормално, се доаѓа до заклучокот дека Бог не може да дејствува преку таквиште луѓе. Еден мал дел од нив привидно, надворешно изгледаат дека се христијани, чуваат икони или суштаваат донаци на разни параклиси, но без отглед на тоа и нивниот профил на личноста се вклучува во профилот коишто йогоре го оишавме. Гаволот честоати се приправа, за тоа и не случајно не ономенува свештиот апостол Павле да бидеме внимателни: „Неможе да се чудише на ова! И самој суштата може да се приправа во ангел на свештеницата! Тогаш не е необично ако и неговите слуги се приправаат во службеници на праведноста“ (2 Коринтјани 11,14-15).

Бањето и гаштањето не го осудува само Христовата Црква, истошто било осудено уште во Стариот завет, „Да не се најде меѓу вас човек кој го тера синој свој или керката своја да помине преку оган, заради исчистување, или да прикажува, да гаша, или, паак, магесник, бајач, или што јовикува духови, ниту, паак, волшебник, ниту таков што разговара со мртви; зашто секој кој го прави тоа, е гнасен пред Господ, и покму поради тоје гнасонии Господ, твојот Бог, ги изгонува од пред табе“ (5 Мојсеева. 18,10-12).

„А на ... на вражачите, и на идолопоклониците и на сите лаживци, нивниот дел им е во езерото, кое гори со оган и сулфур“ (Огњевение 21,8).

Но она што е најлошо е големата штета којашто ја причуваат оние коишто ги јосествуваат. Имено ошако човекот ќе им јоверува на бајачите, и ошако на магиски начин привидно и привремено ќе си реши некој негов живојен проблем, што тогаш сериозно се одалечува од Бога и јанесува роб на гаволот. „Лекувањето“ на една болест ќе го тласки со друга болест. Најчесто голем дел од оние што оделе по бајачи имаат силен несокот, силен немир, а завршуваат и со душевни болести и самоубистива, по подолг период од јосествување на бајачите.

Со таквото чин човекот што ги јосествува гаштањето се одалечува и од Црквата и од причестувањето со свештиште Христови Тајни, за што јасно и недвомислено сведочат свештиште канони. Свештиот Василиј Велики бањето и одењето по бајачи го супредува со убиство и предлага слични етичими. Значи луѓето што одат по гаштање не треба да се причуваат додека не се јокајат.

Многу од традиционалните христијани ќе одат по бајачите и гаштањето, а исковремено ќе одат и во Црква, и се причуваат традиционално во јосешиште, со што си нанесуваат уште јоголема штета, не може некој да оди по бајачи и да се причува. Не може Христос да влезе во душа која од себеси најправила демонско дувло.

Токму затоа сите кои оделе по магесници, најнайред треба да се исповедаат и да се јокајат за тоа, а тоа да јочнат да живеат духовен-црковен и литургиски живот. Само така ќе најдаат сиокот и мир за душите. Проблемите паак и болестите треба да ги лекуваме лечејќи ги грревовите и сирасите кои довеле до нив. Бидејќи грревовите доведуваат до болести. Оние болести кои нема да се исцелат и покрај надминување на гревот кој довел до нив, да ги прифаатиме со благодарност кон Бога, како дар од Него, преку кој дар на шансите начин ги спасува нашите души.

ЦРКВАТА СВ. АТАНАСИЕ ВО СТАР МАНАСТИР НАД ЛЕШОЧКИОТ МАНАСТИР ВО СЕЛОТО ЛЕШОК НИЗ ИСТОРИЈАТА И ДЕНЕС

За постоењето на Плошко-Тешовската Епархија во текот на XVI и XVII век, се дознава од два документи на Охридската архиепископија, поима од неколкуте записи во стариот ракописни книги и од написот во црквата Св. Богородица во Лешочкиот манастир, кој постоел сè до 1879 год.

Плошката епархија настапала во XIV век до нејзиното пропаѓање во XVII век. Меѓутоа, верски и црковен административен центар во погашениот крај имало уште за време на делувањето на првиот јужно-словенски апостоли, во IX и во X век, во стариот град Лешок, поима во манастирот Св. Богородица во Тешово, а подоцна кај обновениот Лешочки манастир Св. Богородица во селото Лешок.

Полог вкупно претставува рамнина и котлина на реката Вардар, а од Косово и Призрен Полог е одвоен со Шар Планина. Називот на Полог е од почетокот на населувањето на овој крај со стари словени кои овој крај го нарекувале подлог, што значи ниска шума и пасишта. Полог се состои од Горен Полог со областа на изворите на реката Вардар и по нејзиното течение со градот Гостивар и Долен Полог, каде продолжува течението на реката Вардар и со областа на градот Тешово, и како подлаки се спомнуваат кај споменициште од XI век.

Во време на формирањето на Охридската архиепископија, а можеби уште и порано, за време на апостолите Климент и Наум и нивните ученици во X век, оформен е во Долниот Полог, под Стариот град Лешок, духовен и црковен центар на чело со хорепископ, како намесник на Призренската Епископија, под чија юрисдикција бил Полог, од самото почеток на христијанство во него. На имотот на овој намесник имало првобитна црква посветена на Св. Богородица, која според еден сочуван симбол пиластир, личела на најстариот цркви во околината на Преспа и Охрид, која пропаднала заедно со градот-тврдина Лешок, за време на борбата на србиште со Византија и за време на српскиот жупан Стефан Немања, 1189/90 год., кога Полог го одзема од Византија и ја припојува кон српската држава.

Подоцна кон крајот на XII век или почеток на XIII век, во манастирот била изградеана помала црква Св. Богородица, која во текот на вековите била обновувана, и со сочувана иста основа. Од досега наведено тој сега е јасно зошто во повелбата од 1326 год., на кралот Стефан Дечански за Призренска епископија вели дека нејзиниот митох Св. Богородица, под урната на Стариот град Лешок, во Долниот Полог „оштета“ се нарекува „двор епископски“ и од секогаш било ослободено од даноци.

Во една повелба од 1019 год., на византискиот цар Василие II Македонец, се спомнуваат сите епископии на Охридската архиепископија, меѓу кои и Призренска епископија во која меѓу другите градови бил и Стариот град Лешок (се мисли на разорената тврдина над црквата Св. Атанасие). Понашака во повелбата се вели: „да призренски епископ, според старото уредување, воспоставено со формирањето на Охридската архиепископија за време на македонскиот цар Самуил, има право на 15 привилеговани свештеници и на исто толку кмешови, ослободени од сите државни давачки, не само во Призрен штуку и во градовите на својата епархија.“

Најстар сочуван спомен скрекуваме во ктиторската повелба на византискиот цар Роман III Архија (1028-1034 год.) напишана за манастирот Св. Георги кај Скопје, кој не е сочуван во оригинална форма штуку се спомнува во ракописите од кралот Милутин. Во нив сстои дека византискиот цар Роман, како прв ктитор на Св. Георги Скопски, дарил „во Положкој област село Речица, кај Тешово и во Горен Полог села Бањица, Точило и уште две

други села“. Пред крај на XI век Полог од византијциште бил одземен од Срби и Нормани, според Ана Комнена 1093/4 год., бил зауземен од српскиот жупан Вукан, а во 1097 год., од Нормански војсководци херцеговци, Боемунда Пунтез и Пејар Алифски. Поштоа во 1189/90 год. српскиот жупан Стефан Немања го освоил Скотје, Призрен и Полог, за да во XIII век со Полог наизменично повторно владеа византијци, епирци, бугари и срби. Долен и Горен Полог, егзистирале како две жупании, каде околу 1214-1282 год., биле под властта на Византија, а со нив управувале богати велепоседници со седиште во Долен Полог во Стар град Лешок. Поштоа од византијциште Полог повторно бил одземен од српскиот крал Милутин 1282/3 год., и повторно ставен под Призренска Епархија, која, како што видовме, била формирана за време на Царот Самуил или за време на Климент и Наума.

Од писмата на Охридскиот архиепископ Теофилакт (1084-1108 год.) дознаваме дека тој во својот регион имал многу проблеми со богоилската ерес, која во периодот помеѓу XI-XIII век имала посебна организација и е позната под името како Македонска Богоилска црква на Другувити и Драгоевици, а многу од тие припадници биле сместени во Полог. Поради тоа Теофилакт често пати одел во Полог, како што дознаваме од неговите два писма. Богоилиите ги имало и во Велес, Прилеп и Рашка од каде Немања ги избркал, па се преотстапува дека тие избегале од Србија и се насетиле во Полог. Дека е штоа дознаваме и од писмото на Охридскиот архиепископ

Црква: Св. Атанасиј Александријски - Стар манастир

Југозападен дел од наосот

Димирија Хомајјан (1217-1234) во кое се вели дека положани им припаѓаа на Другувити или Драгивити. Со завземање на Полог од србите од крајот на XII и за време на XIV век, веќе нема трага од богоили во Полог. А уште повеќе што е зголмен број на изградба на цркви како и неколку кралевски и царски заеми од соседни обласи кои добиле мешавини во Полог. Кралот Милутин ги избркал богоилиите, а околу селото Лешок има изградено седум цркви, кои денес се во урнавини. Нив ги граделе помесниот свештеници, монаси и богатите граѓани на селото Лешок, како и во другите соседни места се развиил културен градеж на многу цркви и посветени на различни светици.

Подоцна со Полог владееле турците пет века од 1399 до Кумановска битка на 10 и 11 октомври 1912 год., кога србите ги победиле турците, а Полог попаднал под владение на Српска Кралевина за да во 1918 год., влезе во составот на Кралевството на Југославија односно на кралството на србите, хрватите и словенците.

Една од тие цркви е и црквата Св. Атанасиј Александријски, чии рушевини се откопани во 1927 год. На саркофагот на кипарот на оваа црква пишува: „Јас јеромонах Антоније придох в-сије месец и раскажаах и раскопах габарије и уравни брегове и начех си храм зидати светиот Атанасија в-дни кралот Милутин“. Со оглед на формата и на начинот на градењето, како и по сочуваната орнаментика во камен, кипарот на оваа црква бил човек со голем морал да има на располагање повеќе средствува за изградбата и за внатрешносто уредување на црквата. Според тоа тој мора да бил многу образован и син на богат властитечки син, пред да се замонаши, и

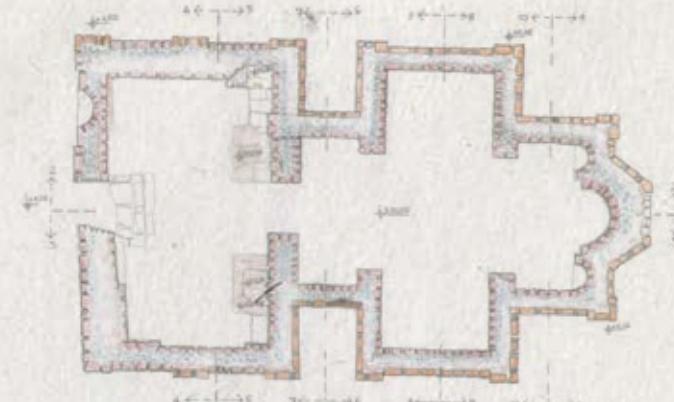
со штедеција црквата над Лешок да ја посвети на Св. Атанасие Александриски, на најголемиот заштитник на православието во борба со Ариевата ерес.

Пишани документи за Старо манастир Св. Атанасие над Лешочкиот манастир ни дава Игуменот на Лешочкиот манастир, Преродбеник и просветител Кирил Пејчиновик, кој го обновил Лешочкиот манастир во XIX век. Тој вели дека Св. Атанасие е разорен и пуштен веќе 120 години пред тој да дојде во Лешочкиот манастир во 1818 год., што значи во 1698 год. За тоа како пропаднал Старо манастир, кажува негов помлад современик дечанскијеромонах Гедеон Јуришиќ, кој запишал во 1850 год.: „од планина дојде велика бура, која реченији манастир замало сав однесе. Сада се виде зидине од цркве, познаје се олтар и певнице, има и неколико образа кој живопис познаје се, шакодје и место где су челије биле“. По разрушувањето манастирот, монасиште го напуштаат. Манастирот бил заштрупан 4 м во висина од наносот на земјата и буица од дождови. Но секоја година на 18 Јануари, по сушаро, околниште мештани доаѓале редовно и палеле свеќи, а особено го посетувале жителите од селото Брезно, од каде патот за Лешок водел под урнажините на манастирот.

Тоа силно поклонување на светецот Св. Атанасие од сушрана на селаниште од околниште села го поиникало рускиот монах Теодориј, кој избегал од Русија поради

Реконструкција на јужна фасада

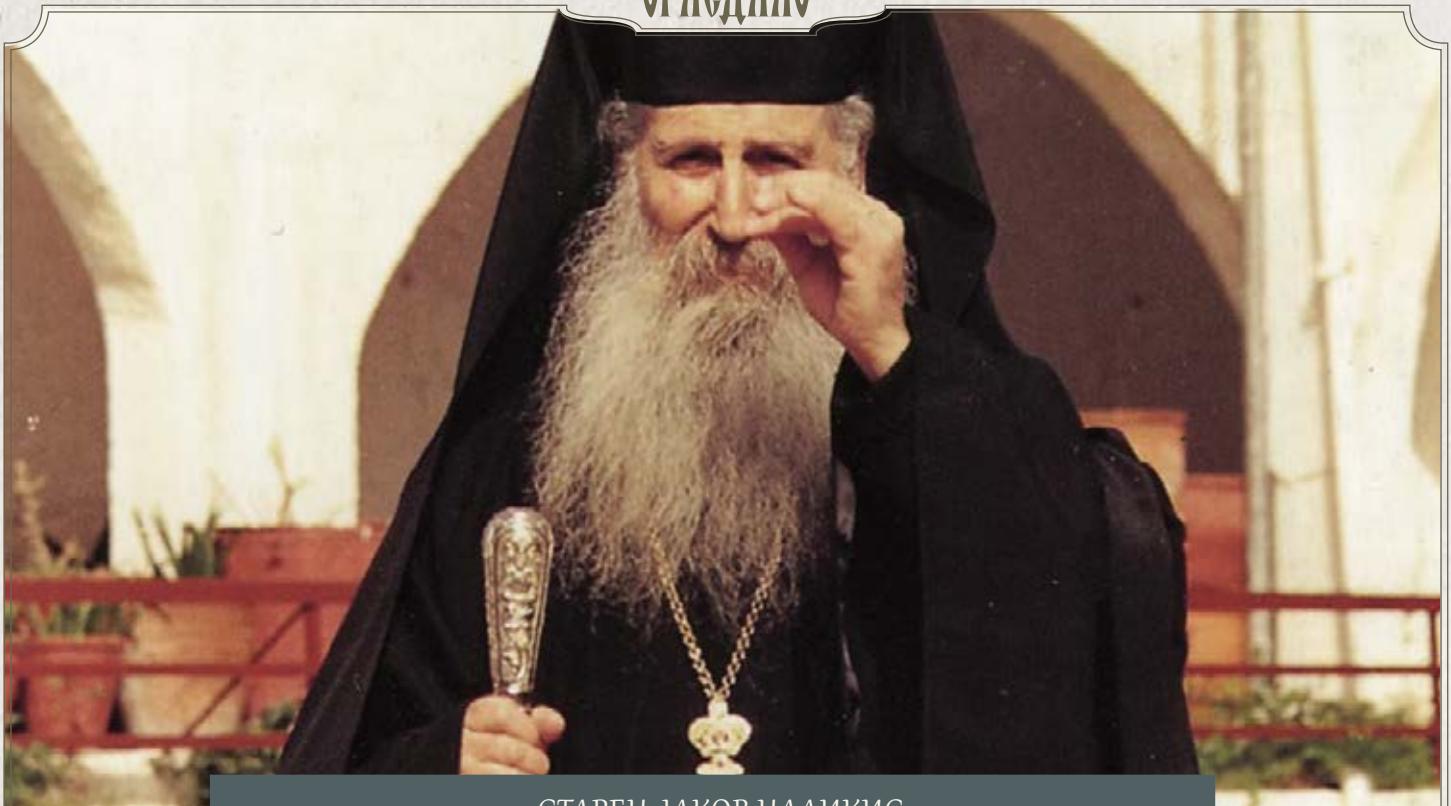
Основа

прогон на рускиште свештеници и верници, по Октомвриската револуција, и кој нашол мир и засолниште во Лешочкиот манастир, да почне со окупување на заштрупаната црква Св. Атанасие во Стар манастир. За тоа бил информиран Скопскиот митрополит Варнава кој отиде во Лешок лично да продолжи со раководењето со понатамошниште ископувања на црквичката, а помогнале и селаниште од околниште села, што во август 1927 год., во целост била очистена внатрешноста на црквата. Од надворешната северна сушрана на црквата земјата била осушавена во висина од околу 1 м, како заштита и укрутување на осушаците од сидовите.

Освен тоа големите вдлабнатини во сидовите се пополнети со суваща сидарија од каменот кој бил распурен од урнажините делови на црквата. Таа година е постапен и дрвен времен покрив, за да бидат заштитени осушаците од сидовите од атмосферските влијанија, дожд, снег, ветер. Тој покрив и ден денес кој и ден денес постои. Од тогаш само покривите од тулиште биле неколку пати менувани поради дошрафеност, сè до скоро, кога е постапен покрив од лим во 2013 год., и поизмена дрвена покривна конструкција која веќе во голема мера е трула.

Ѓурѓица Лековска
Советник Конзерватор во НКЦ-Скопје

Продолжува

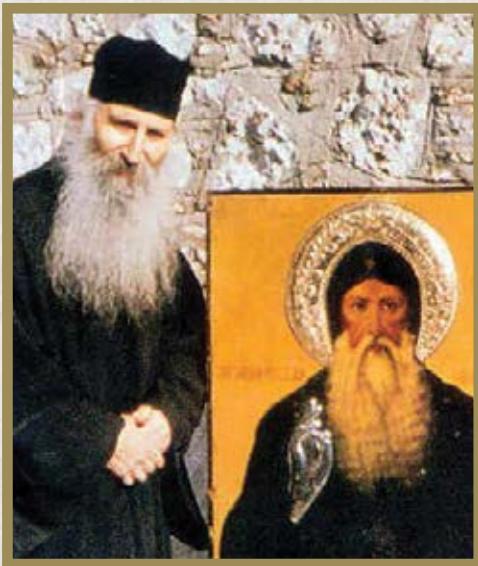

СТАРЕЦ ЈАКОВ ЦАЛИКИС

Свештиот старец Јаков Цаликис е роден на 5 ноември 1920 година во Ливис, Мала Азија (денешна Турција), во семејство на љубожни родители, во нивното семејство во седум љуколенија имало јеромонаси, еден егискот и свештиштет. На крштението го добил името на својот дедо тој шапкова лоза Јаков. Неговиот шапко се викал Ставрос, а неговата мајка Теодора. Во тоа време тие премногу се прадале од турциите, што ги принудило да го напуштаат своето вековно отчииниште и да заминат во Грција, во Евија. Не долго пред тоа, неговиот шапко бил фашен од турциите и исцртан на пренудна работница. Но подоцна љубичарно семејство тој се собрало заедно. Старецот со љубов се сеќавал на своите родители. Особено на својата мајка која се поред неговиот кажување живеела „со монашки живот“. Семејството живеело во смирен аскетски живот, свештиот Јаков се сеќава и на тоа како децата во семејството пред да се пристапат ги целувале раце на родители, просејки од нив прашка.

Уште од својата младост старец Јаков ја очувувал близинаата со Бога. Нивното прво пристаниште тој напушташе на Турција, бил еден магацин во кој што семејствата меѓу себе биле разделени со прекривки. Уште тогаш тој бегал од секакви срамни и празни разговори и цврсто го чувал во себеси целомудрието. Си направил една мала кадилница со која кадел велејќи „Алуја“, покрај тоа што кадел во нивниот дел од магацинот ги прегал прекривките што служеле како претграда и кадел насекаде. Во близинаата на пристаништето имала една мала кайела каде што младиот Јаков одел со баба му, ги јалеле канџилата и се молеле, а таа му ги раскажувала житијата на свештините, и му раскажувала за нивните семејни претходници кој што биле јеромонаси. Во близина на училиштето, каде што учел, имало кайела посветена на Преподобна Параскева каде што тој училиштето поминувал време во молитва, и каде што според неговиот кажување нему му се јавувала Преподобната и разговарала со него.

Кога научил да чита, почнал да ги чита богослужбениите книги, да го учи црковното ѹеење, а Бог го дарувал со таа дарба да има прекрасен глас. Ја научил свештата литургија најамет од нејзиниот ѹочеток па сè до крајот. Ги имал и клучевите од селската црква каде што ја вршел и должноста на еклисијарх (црковен службител). Уште како детче за време на свештата литургија ги гледал свештините ангели. Знајќи го неговиот живот, иако бил сè уште детче, многу луѓе доаѓале за совет кај него или со барање да се ѹомоли за нив.

Задочнала Втората светска војна, а со тоа и голема сиромаштија. Од тешкотииште што им ги донел животот, здравјето на неговата мајка се нарушило, штоа починала во своите четириесетти години од животот, три дена предходно нејзината смрт ја открил ангел. Скоро, тој нејзината смрт се упокоил и тешко му. Во 1947 година бил отворен да го отслужи воениот рок. За време на воениот рок покажувал таква воздржливост и благочестие, што другарите често го исмејувале, но подоцна починале да го отчитуваат и да му се обраќаат за совет. Дури бил земен за агент на командирот на војската, кој особено го отчитувал поради неговиот благочестив живот.

Одакако се омажила неговата сестра Анастасија, на која што, работејќи физичка работија ѝ обезбедил чеиз, тој се упатил во манастирот на свети Давид Евијски, каде имал видение на светиот во кое му јубарал келија, а светиот го благословил неговиот подвиг, само доколку е решен да остане трука, и со тоа видение завршило. Кога влегол во манастирот игумен бил Никодим. Во манастирот имало и тројца монаси и тројца пасири кои во манастирот живееле одделно. Тие му правеле нејријатност на свети Јаков Цаликис, неговојто доаѓање не го прифаќале со лубов. Но игуменот гледајќи ја неговата добродетелност го јубрижал за монах со истиото име, а во 1952 година го испратил кај митрополитот на Халки Григориј да го ракоположи за свештеник. По ракополагањето за свештеник во манастирот почнало да се живее според оштешевителниот типик, со секојдневно служење на свешталија и на сите богослужби којшто ѝ предходат.

Често го свети Јаков покажал монасите сите, се одлечувал во пештерата на свети Давид Евијски, којшто ја открил тој неговите свети молитви. Таму му се јавувал светиот Давид. Не ретко бил соочуван со демонски искушенија, какви што биле јојава на змии и шкории за време на молитвата, а понекогаш демоните, не можејќи да го совладаат го тешате. Неговиот подвиг, кој од младоста, од неговата дванаесетта година го држел, подразбирајќи ја јадење цела седмица, а во сабојта тој светиота лијургија скромна тритеза, единствено во неделниште денови тој лијургијата си дозволувал тообилна тритеза.

Поради невидливи и видливи најади на демонскиот силите, и поради строгиот подвиг му било нарушуено здравјето, бил и опериран, но од сите тешкотии се избавувал тој молитвите на свети Давид Евијски, на светиот Јован Руски на кој често им се молел.

Бил удостоен со грамота за вршење на должноста духовник-исповедник. Од тој момент кај него се слевало мноштво народ на исповед. Народот добивал изобилна утеша од него зошто Бог го удостоил со дарот на прозорливост и читање на помислиште. Кај него исповедувале луѓе кој што се исповедувале, барајќи им помош, или исцеление на нивната болест. Често го претходниот Јаков ги благословувал со главата на свети Давид Евијски и тие си заминувале исцелени. Покажувајќи го своеот бескрајно смирение, чудесните исцеленија не ги претпоставувал на себеси, туку на светите мошти на светиот Давид.

Одакако тој и поклонил манастирот на светиот Давид и избрал наследник за спасач се подготвувал за своето заминување во вечността. На празникот на Воведението на Пресвета Богородица во храмот Господов, откако отслужил света лијургија, и примил мноштво духовни чеда на исповед, мирно ја предал својата душа на Господ. На неговиот погреб присуствувало мноштво народ, негови духовни чеда кој се обросиле од своите духовен отец. Светиот Јаков и тој своеот заминување од овој свет, прави бројни чудеса, дури и исповедувал сведоштва од луѓе на кој им се јавувал. По неговите свети молитви, Христос Бог, да не помилува и сиаси. Амин.

ПРЕП. ЖИРИЛ ПЕЈЧИНОВИЋ

Против амајните и бајачите

Чоек кога дајма спомиња Бога и молиш му се често, што имаш оружие на дјавола. А ја гледам у едни луди луди, не земааш шаквоа оружие, што некаква ствар или хамајлие на капа, на туша, или за ош уроци, или за ош највора се најдеа, на ништо, што ги лаже еким за паре. Или ако ће бисти и поп ако ти речеш да ти запишем хамајлија, да не го веруаш. Тој ти лажеш за пари. Едни гледам и ош хоци писмо узеле, окајание. Тој ли ће ти чува? Тој не можеше ни своја челад да дочува, што кога им дојде смртна, изумре. Едни гледам ставиле на глава на имање лук, едни зеле ош волка зуб, други и срдићио, па го носаш како свјајшиња. И, сиромаше! Што това неверсавие во тебе? Што това многобожие во тебе? Што това безумие на стварост? Вук да можел да чува чоек, свакиј во кукаја по еден жив ће ранеше да го чуваш.

Другии гледам праати покуши таолски на сами празници, на бадник, на лејник, на Ѓурѓов ден, другии веруај во срека, кој ће го срећеш, другии во ден хайрли или лош, едни жени држаш петок, не предаш и спроши среда, да не им се изгори некое деше – а не го оставаш аманеш на сајбинаш што го создал, да го чуаш, што сама сакаш со непредење да го дочуваш. Туа види безбожие во христијани! Ја ти ли ће се чуваш ош што не виѓаш, со нерабојање, со зачинуање? Може ли слепец да се чува сам, дур не се молиш на водјакаш да го чуваш ош дрво, ош камен, ош зид, ош праг, ош дупка, ош све што год водјак го чуваш? И мије требеш да се фрлим на баш што ни е ем создашел, ем војак, ем насташавник. Туа види како не смо божии, а причесна сакамо. Това безумие виѓам повише во жени, а помало во мужи. Велаким, имаш едни мужи што прашуаш жениште како е веков, кое фелај и кое не фелај, и велиш: „Моја баји признаеш ош ваквија рабоји.“ Па другиј безумен му велиш: „Елбеше, е дал Гостод ум, повише запамешила.“

А окајане, запамешила гаволскојо, дали запамешу(е) божијојо? А ти, безумне, што веруеш жена ти, ти ќеш како Адам што послуша Ева, па ги испуди Гостод ош рај. И пак едни христијани не прашуаш попој, кои празници се држаш, кои се рабојаш, што го учаш попој како да правиш и да држиш. А слепче слепиј, у тебе очи имаш? Ти не можеш и сам да ходиш, а водјакаш ка си го зел по себе да го водиш? Кој ће видиш што ће речеш? „Слепец водиш водјака.“

Христијани божи, чешверци да рабојиште, нема грех, салаш недела нека се држи хубаво. Жени спроши среда нека предаш, и у петок нека рабојаш, мужи чешверци нека орааш, нека возаш. Велаким, овија грехови што пишеш во книга нека ги не чинаш и шија добри рабоји што са писани во оваја книга нека држаш. Ем да веруеше ка што ви казахме, зере шака зехме ош Гостода и шака даваме вам, ако сакаше да прокопсаши на овој век, да имаше бериш и рехашлик, и на штој век да најдеши царство небесно, и на овој мал век што ће векуаш – благодаш Божија, и милосаш

ега да ве дочуваш ош свако зло, ош сирели лешашшија во дни, и ош вешти во што преходашшија, ош сирјашши и беса полуденаго, и ош мечашнију лукавих, молишвами пречисшија Богородици, силоју чешнаго и живојворјашшаго кресаша, предашашелсвих чешнних и безплотних сил, чешнаго и славнаго предашчи и кресашијења Иоанна, свјаштих славних и всехвалних апостол, свјаштих славних и добромобедних мучеников, преподобних богоносних отаца наших, и свјаштаго великомученика Димијрија миројочиваго, и Онуфрија великаго, и Нифонија свјаштаго, и свјаштаго великомученика Симеона, Савви, сербских просветишелај, и всех свјаштих, амин.

Извор: Огледало, 1816 г.

ВЕСТИ И НАСТАНИ :: ОД ЕПАРХИЈАТА ::

На 17. 02. 2014, Неговојо високопреосвештенојство, Мијрополијој шејтовско-господарски г. Јосиф, ојслужи свешта Златоустова литургија и изврши чин на освештување на свети Атанасиј во Соборниот храм „Св. Кирил и Методиј“ во Тетово.

На 01. 03. 2014, Мијрополијој Тетовско-господарски г. Јосиф, изврши групно Крштение во манастирскиот комплекс „Св. Атанасиј“ во с. Лешок .

На 18. 02..2014, во посета на Тетовско-господарска епархија и на Неговојо високопреосвештенојство, Мијрополијој шејтовско-господарски г. Јосиф, беше градоначалникот на општина Маврово-Ростуша г.Мукрем Мехмеди.

На 01. 03. 2014, Мијрополијој Тетовско-господарски г. Јосиф, изврши групна венчавка во манастирскиот комплекс „Св. Наум Охридски“ на Попова Шапка.

На 03. 03. 2014, во посета на Тетовско-гостиварската епархија и на Неговојо високопреосвештенство, Мијрополијот јадејовско-гостиварски г. Јосиф, беше градоначалникот на општина Јегуновце г. Тони Коцевски.

На 15. 03. 2014, во посета на Тетовско-гостиварската епархија и на Неговојо високопреосвештенство, Мијрополијот јадејовско-гостиварски г. Јосиф, присуствуваше Претседателот на Република Македонија г. Ѓорѓе Иванов.

На 06. 04. 2014, во посета на Тетовско-гостиварската епархија и на Неговојо високопреосвештенство, Мијрополијот јадејовско-гостиварски г. Јосиф, присуствуваше Министерот за Надворешни Работи г. Никола Попоски.

На 09. 03. 2014, во посета на Тетовско-гостиварската епархија и на Неговојо високопреосвештенство, Мијрополијот јадејовско-гостиварски г. Јосиф, беше министерот за труд и социјална политика г. Димитар Спасов.

На 05. 04. 2014, на покана на Мијрополијот јадејовско-гостиварски г. Јосиф, во манастирскиот комплекс „Св. Атанасиј“ с. Лешок, младинскиоте организации на ВМРО-ДПМНЕ и СДСМ – Тетово, беа засадени дрвја како знак на взајемна почест и христијанско единство.

На 22. 04. 2014, Неговојо високопреосвештенство, Мијрополијот јадејовско-гостиварски г. Јосиф, во свештата мијрополија го прими г. Зоран Заев претседател на СДСМ.

На 23. 04. 2014, Неговојо високопреосвештенојво, Мијрополијој шејовско-гостиварски г. Јосиф, по покана на г-ѓа Теутпа Арифи градоначалничкаја на општина – Тешово освивари средба во зградаја на локалнаја самоуправа.

На 18. 05. 2014, Неговојо високопреосвештенојво, Мијрополијој шејовско-гостиварски г. Јосиф, изврши освештување на новоизградениој храм „Св. Никола“ во с. Сушица – Гостиварско.

На 24. 05. 2014, се ојслужи свеќа архиерејска Литургија на којачиноначалсивуваше Мијрополијој престапанско-пелагониски и административар Австралиско-новозеландски г. Пејар, во сослужение на Мијрополијој шејовско-гостиварски г. Јосиф и Мијрополијој кумановско-осоговски г. Јосиф.

На 27. 04. 2014, Неговојо високопреосвештенојво, Мијрополијој шејовско-гостиварски г. Јосиф, во храмој „Св. Никола“ во с. Копанце – Тешово, освешти јемели за јрпезарија.

На 22. 05. 2014, кога цркваша го слави „Св. Никола“ – (лејен), Неговојо високопреосвештенојво, Мијрополијој шејовско-гостиварски г. Јосиф, богослужеше Света Златоустова лијургија во храмој „Св. Никола“ во с. Жилче – Тешово.

На 25. 05. 2014, Неговојо високопреосвештенојво, Мијрополијој шејовско-гостиварски г. Јосиф, изврши освештување на новоизградениој храм „Св. Кирил и Методиј“ во Маврови Анови.

На 29. 05. 2014, на празникот Возднесение на Господ Иисус Христос (Спасовден) Неговојо високопреосвештенојво, Мијрополија шејновско-гостиварски г. Јосиф ојслужи свешта Архијерејска литургија во манастирскиот комплекс „Свети Атанасиј и свешта Богородица“ село Лешок, и изврши ракополагање во чин ѓакон на дипломираниот богослов и теолог Маријанчо Мадевски.

На 02. 06. 2014, Неговојо високопреосвештенојво, Мијрополија шејновско-гостиварски г. Јосиф, ојслужи Свешта Златоустова литургија во храмот „Св. Никола“ во с. Врбен – Мавровско.

На 01. 06. 2014, Неговојо високопреосвештенојво, Мијрополија шејновско-гостиварски г. Јосиф ојслужи свешта Архијерејска литургија, во Соборниот мијрополијски храм „Св. Кирил и Методиј“ во Тетово, за ѓакон го ракоположи дипломираниот теолог Илија Деспотовски.

На 07. 06. 2014, Годишен помен за блаженоупокоениот мијрополија г. Кирил.

На 08. 06. 2014, Духовден во Гостивар.

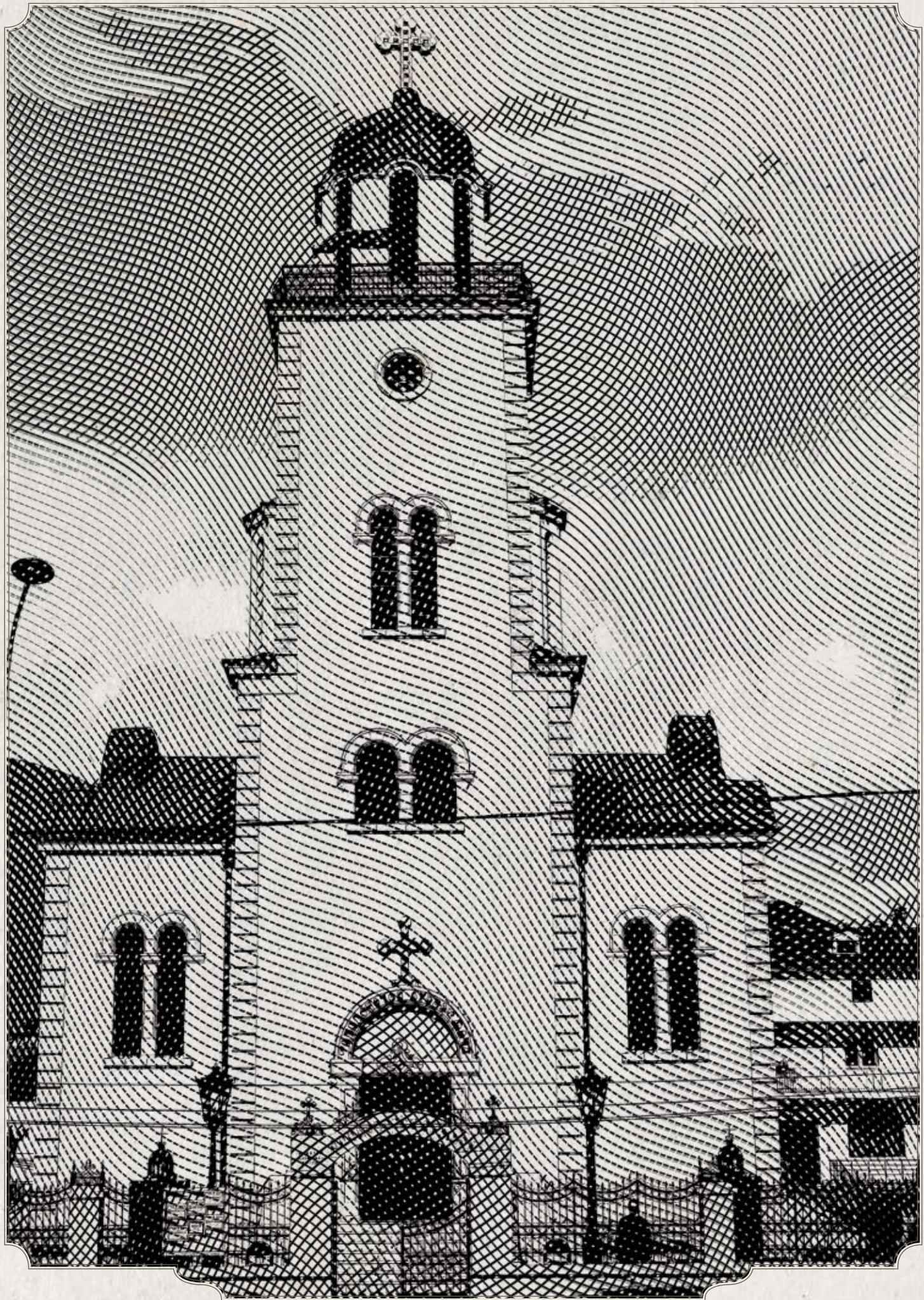

главен уредник: Мишаройолијаш тешовско-господарски г. Јосиф
редакција: свештеник Александар Стојаноски, свештеник Жарко Мицкоски
графички дизајн и ликовно обликување: Ангел Мицевски
Фотографии за весници и настани: Синиша Георгиев
Лектура: Елена Малинова
Соработник: Ѓурѓица Лековска

Благодарност до Ванчо и Трипун Крсмановски
кои го помогнаа печатењето на ова списание.

www.tge.mk

Храмоӣ посвѣтен на Пресвѣта Богородица во Гос਼ивар